

До неньки

Володимир Самійленко

Повій, буйний вітре, од самого моря,
Навій мені пісню, щоб виспівать горе:
Нехай мені пісня голосно заплаче,
Нехай у могилах будить дух козачий,
Нехай всім розкаже про тяжку неправду,
Нехай Україні подає пораду,
Що треба чинити, щоб ворога збутись,
Як долю колишню лучче завернути.
Коли ж Україна навіки заснула,
Колишню славу і волю забула —
Прощай тоді, ненько, нехай не турбують
Сни твого спокою,— а я помандрую,
Знайду на чужині Україну іншу,
Тільки вже не знайду над свою милішу.